

и културния животъ на Царството. Напротивъ, тя сама бърза да отбѣлѣжи неговитѣ недостатъци, които едва ли не му отнематъ качеството на подобно огледало. Тия недостатъци се състоятъ главно: 1) въ празнотата на цѣли отдѣли, 2) въ недостатъчното развитие и изчерпателностъ на цифритѣ въ други отдѣли и 3) въ непълната рационалностъ и системностъ въ израза на даннитѣ въ трети отдѣли.

Отбѣлѣзанитѣ недостатъци, естествено, сж се наложили въ силата на нѣщата: само такъвъ Годишникъ Дирекцията на Статистиката бѣ въ състояние да изработи.

Цѣлиятъ материалъ, съставляващъ съдържанието на **Статистическия Годишникъ**, е изработенъ и събранъ почти непосредствено отъ Дирекцията на Статистиката. Неудобства отъ разенъ характеръ накараха Дирекцията да избѣгне, съ малки изключения, сътрудничеството на разнитѣ държавни учрѣждения, отъ които би трѣбало да вземе готовъ материалъ за **Годишника**, както това става другадѣ. Въ това направление Дирекцията на Статистиката бѣ принудена да отиде до тамъ, че да работи по монографически начинъ нѣкои отдѣлни статистики, за да може да подготви материалъ и се застъпи поне въ минимални граници респективниятъ отдѣлъ.

Материалътъ, помѣстенъ въ **Годишника**, произхожда отъ 3 источника: 1) официалнитѣ публикации на Дирекцията на Статистиката, 2) официалнитѣ публикации на другитѣ държавни и обществени учрѣждения и 3) архивитѣ на тия сжщитѣ учрѣждения.

Материалътъ отъ първия източникъ е разположенъ и разработенъ подробно въ **Годишника**. Тая разработка, на пръвъ погледъ даже прѣтрупана, има своя мотивъ въ факта, че това е пръвъ **Статистически Годишникъ** на Царството, въ който всѣко повече отпечатано не ще бжде излишно.

Материалътъ отъ втория източникъ е нехармонично развитъ, като даже намѣстѣ се стреми да заеме границитѣ на материала отъ първия източникъ, а на мѣстѣ е стѣсненъ до затъмняване правилното освѣтление на обектитѣ. Тоя недостатъкъ не е могълъ да бжде избѣгнатъ при наличностъ на даннитѣ въ ония официални статистически публикации, съ които е разполагала редакцията на **Годишника**.

Най-сетнѣ материалътъ отъ третия източникъ носи характеръ повече на случайно помѣстени данни. Колкото и да е скръбно да се признае това, то е, обаче, фактъ: редакцията на **Годишника** въпрѣки най-голѣмитѣ си усилия да извлѣче нѣщо повече и по-системно изъ архивитѣ на разнитѣ държавни и обществени учрѣждения, не успѣ да направи повече отъ направеното.

Ако и слѣдъ горнитѣ недостатъци Дирекцията на Статистиката се рѣшава да публикува **Статистическия Годишникъ на България**, то тя прави това съ пълното съзнание, че публикуването на **Годишника** и въ настоящия му видъ е една наложена необходимостъ. Като туря началото на своя **Статистически Годишникъ**, Дирекцията на Статистиката гони да създаде и атмосфера за самия **Годишникъ**, понеже разчита чрѣзъ него да прѣдизвика и установи практиката да се започне да се прави статистика въ много такива области, кждѣто до сега не се е помислювало за това, и да подтикне къмъ развитие и рационализиране статистическитѣ наченки тамъ, кждѣто зародишното състояние на статистиката се е смѣтало до сега за единствено съответно нейно състояние.

Съ тия встѣпателни думи Главната Дирекция на Статистиката прѣдставя на читателитѣ си своя пръвъ **Статистически Годишникъ на Царството**, увѣрена, че критиката ще намѣри многобройни мотиви да бжде снисходителна и че всѣка нова година въ живота на **Годишника** ще намалява постепенно тия мотиви, като станали вече излишни и безпрѣдметни.

София, януарий 1910 год.

Главенъ Директоръ: **Кир. Г. Поповъ**.